

διορισμόν τοῦ μήκους τῶν τόπων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς σφαίρας μας. Ὁ πλανήτης οὗτος, βλεπόμενος ἐκ τῆς ἐγγυτέρας σελήνης του, παριστᾷ ἐπιφάνειαν χιλιᾶκις τοσαύτην, ὅσην ἡ ἡμετέρα σελήνη παριστᾷ εἰς ἡμᾶς, καὶ φαίνεται ὀρεπανοειδῆς, ἡμισεληνοειδῆς, καὶ πανσεληνοειδῆς, τῶν φάσεων τούτων διαδεχομένων ἀλλήλας εἰς 42 ὥρας. Ἐπειδὴ ὁ ἄξων τοῦ Διὸς εἶναι σχεδὸν κατὰ κάθετον εἰς τὴν τροχίαν του, δὲν ἔχει ἐπαισθητὰς ὥρας τοῦ ἑνιαυτοῦ, ὅποιας ἡμεῖς δοκιμάζομεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄν ἐτιθέμεθα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, μὲ τὴν σημερινὴν μας περιωρισμένην ὄρασιν, ἡ γῆ καὶ ἡ σελήνη μας ἤθελον γείνει διόλου ἄφαντοι, ὡς ἐὰν δὲν ὑπῆρχον· οἱ κάτοικοι δὲ τῶν χωρῶν τούτων πρέπει νὰ ἔχωσιν ἀρθαλμούς πολὺ καλητέρους τῶν ἡμετέρων, ἐὰν γνωρίζωσιν ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ παντὶ τοιαύτη σφαῖρα, ὅποια ἡ γῆ.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ ΠΤΑΙΣΜΑΤΩΝ.

ΠΟΛΛΑ πταίσματα θεωροῦσιν οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐλάχιστα, καὶ ὡς μολὶς ἄξια τοιούτου ἀπαισίου ὀνόματος. Ἄλλ' ἐσφαλμένως· διότι καὶ τὸ μικρότερον πταῖσμα εἶναι παράβασις τοῦ Θεοῦ νόμου, καὶ αἱ συνέπειαι τοιαύτης παραβάσεως εἶναι πάντοτε δεινόταται.

Ὁ σπινθὴρ τοῦ πυρὸς εἶναι μικρὸν πρᾶγμα· ἀλλ' « ἰδοὺ, ὀλίγον πῦρ ἤλικην ὕλην ἀνάπτει. » Ὁ μικρὸς σπινθὴρ περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ τὰ στοιχεῖα τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου εἰς ἀπεριόριστον ἔκτασιν.

Ἡ γλῶσσα εἶναι μικρότατον μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μετρήσῃ τὴν προκύπτουσαν ἐξ αὐτῆς βλάβην; « Ἡ γλῶσσα, » λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, « πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας· οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὕλην τὸ σῶμα, καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης. » Προσθέτει ἐπομένως, « Ἡ γλῶσσα ἀκατάσχετον κακὸν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου. »

Ἴσως ἤθελεν εἰπεῖ τις ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι μικρὸν μέλος, καὶ δύναται μόνον νὰ προφέρῃ λέξεις, αἵτινες, καθὸ ἄψυχοι, χάνονται μετ' οὐ πολὺ καὶ λησμονοῦνται. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω διότι, ὡς ὁ μικρὸς σπινθὴρ δύναται νὰ πυρπολήσῃ ἐκτεταμένην πόλιν ἢ ἀπεριόριστον δάσος, παρομοίως ἡ γλῶσσα, φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης, δύναται νὰ προφέρῃ λέξεις, αἵτινες φλογίζουσι τὰ δεινὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου, ἕως οὗ ὀλόκληρον ἔθνος κυριευόμενον ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ὀργῆς ἐξοπλίζεται, καὶ φθείρει καὶ κατερημόνει παμμεγέθεις χώρας. Οἰκογένειαι, πόλεις, καὶ ἔθνη πάσχουσι τὰ μέγιστα ἐκ τῆς γλώσσης. Δικαιότατα ὀνομάζει αὐτὴν ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, Κόσμον τῆς ἀδικίας. Ἀλλ' ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι ἐμπεριτετυλιγμένος εἰς μικρότατον διάστημα. Διὰ τῆς πείρας καὶ τῆς ἐπιμονῆς του δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ δαμάσῃ πᾶν εἶδος πε-

τεινῶν τε καὶ θηρίων καὶ ἐρπετῶν· ἀλλ' ἡ γλῶσσα εἶναι ἀκαταδάμαστος.

Τὰ εἰρημένα περὶ τοῦ σπινθῆρος καὶ τῆς γλώσσης ἀρκοῦν νὰ βοηθήσωσιν ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ ἐνοήσωμεν πόσον ἐκτεταμένον καὶ ὀλέθριον ἐνδέχεται νὰ ᾔηται τὸ κακὸν τὸ εἰς μίαν ἁμαρτίαν ἐμπεριεχόμενον, καίτοι μικρὰν φαινομένην. Αἱ μικραὶ ἁμαρτίαι ἀγούσιν εἰς τὰς μεγάλας· καὶ οἱ χειρότεροι τῶν κακούργων ἐπράττον κατ' ἀρχὰς μόνον τὰ μικρὰ ὑπ' αὐτῶν λογιζόμενα πταίσματα, καὶ δι' αὐτῶν εἰσῆχθησαν εἰς τὸ στάδιον τῆς κακίας. Ἄν ἡ συνείδησις ἠνάχλει αὐτοὺς γογγύζουσα, κατεσιγάξεται διὰ τῆς ὑπαγορεύσεως ὅτι ἡ ἁμαρτία ἦτον ἐλαχίστη. Οὕτω δ' ἐξωμάλυνετο ἡ ὁδὸς εἰς ἄλλην μεγαλητέραν, καὶ ἐξ αὐτῆς πάλιν εἰς ἄλλην, ἕωσθε καὶ τὰ δεινότερα τῶν ἐγκλημάτων ἐπράττοντο μετὰ χαρᾶς, καὶ ἄνευ ἐλέγχου συνειδήσεως.

Λέγοντες ὅτι δὲν ὑπάρχουσι μικραὶ ἁμαρτίαι, δὲν ἐνοοῦμεν ὅτι ἅπασαι εἶναι ἰσομεγεθεῖς· ἀλλὰ μόνον ὅτι, καθὼς κόσμος ἀδικίας περιέχεται εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μέλος τὴν γλῶσσαν, ὡσαύτως ὑπάρχει κόσμος ἀδικίας εἰς τὴν ἐλαχίστην παράβασιν τοῦ ἀγίου νόμου τοῦ Θεοῦ. Ὁ διδόμενος εἰς τὰ μικρὰ πταίσματα κινδυνεύει μεγαλῶς νὰ καταντήσῃ εἰς τὰ πάνδεινα ἐγκλήματα. Ὁ διγλωσσος μετ' οὐ πολὺ γίνεται ἀναιδῆς ψεύστης· αἱ ἀσελγεῖς διαλογισμοὶ καὶ τὰ ἀκόλαστα βλέμματα ἀγούσιν εἰς τὴν μοιχείαν καὶ τὴν πορνείαν· καὶ ὁ σφετερισμὸς τοῦ ἐλαχίστου ξένου πράγματος ἐνδέχεται νὰ ἐπιφέρῃ τὰς πλέον τολμηρὰς ληστείας. « Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ, καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἐστὶ· καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος, καὶ ἐν πολλῷ ἄδικος ἐστίν, » εἶπεν ὁ μέγας Νομοθέτης τοῦ κόσμου.

Ἄπαν τὸ κακὸν τὰ ἀπ' ἀρχῆς ὑπάρξαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ περιείχετό ποτε εἰς μίαν ἁμαρτωλὴν διάνοιαν τοῦ πρώτου ἡμῶν γεννήτορος· καὶ ἅπαν τὰ κακὸν τὸ ὑπάρχον ἢ μέλλον νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ γῆς μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος εἶναι ὁ νόμιμος καρπὸς τῆς μᾶς ἐκεῖνης ἁμαρτίας! Δύναται νὰ ὑπάρξῃ μικροτέρα ἁμαρτία ἐνὸς διαλογισμοῦ; Καὶ εἶναι ὁ ἁμαρτωλὸς διαλογισμὸς μικρὸν ἁμαρτήμα;

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΥ.

ΠΕΡΙ τοῦ λαμπροῦ κομήτου, ὅστις ἐπισκέφθη ἐσχάτως τὴν γειτονίαν τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος, ἐμπνεύσας τρόμον εἰς μυριάδας, καὶ θαυμασμόν εἰς ἅπαντας, γνωρίζομεν εἰσέτι ὀλίγματα. Ἐὰν αὕτη ἦτον ἡ πρώτη φορὰ τῆς ἐμφανισείας του, ἢ ἐὰν ἐφάνη καὶ ἄλλοτε εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, φαίνεται ὅτι δὲν ἐξηκριθῶσαν μέχρι τῆς ὥρας οἱ ἀστρονόμοι. Περὶ τῆς κόμης αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐξετείνετο ὡς 100,000,000 μιλίων, ἢ, μὲ ἄλλας λέξεις, ὅτι τὸ μήκος αὐτῆς ἐξισοῦτο μετὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου· περὶ δὲ τῆς ταχύτητος τοῦ κομήτου αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἦτον ἐγγύτερον εἰς τὸν ἥλιον, ὑπολογίζεται ὅτι διέτρεχε 18,000 μιλίων κατὰ λεπτόν!

Δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι εἰς παρελθόντας αἰῶνας, ὅποτε ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀστρονομίας εὗρίσκετο εἰς τὴν νηπιότητά της, τοιαῦτα σημεῖα, φαινόμενα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἔθεωροῦντο μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ὡσεὶ προμηνύοντα δεινὰς καταστροφὰς. Μολονότι δὲ ἀγνοῦ-